

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Испрекидана песма.

Хтео б' нешто да напишем,
И то с' иште у стихови, —
Ал ми мачка не да мира,
По соби ми мише лови.
Једно почнем, прекине ме,
Онда тражим друге теме, —
Ал већ шегрт из штампаре
Појављује с' разним видом
— Ево дакле што написах,
Ево песме са прекидом:

Ао Чедо, дерни Чедо,
Ти си нека чудна звер,
Наједаред сад си хтео
Да будеш и гувернер.
Српска банка у те гледи
А у срцу дркће, зебе,
Не би хтела ни волела
(Ух, та мачка страшно гребел!)
Дочепат' се пушта блага
То би био нови виц;
Чеда б' хтео и волео —
— (Шшц, мачко, жицц!)

Емилијан то јест Радић
У самоћи својој хуче;
Не зна писат' ништа боље
Него: „Un po piu di luce“
Ту савести у лик пљује,
Ту истину у нос боде,
Измишљава, подлагује —
(Ох проклети мачиј роде!)
Немачки је то напис'о
Да прослави Karlovitz.

Ал сви знамо куда циља —
(Шшц, мачко, шшц!)

Сад се Тиса облизује,
Чува црвен фотељ свој;
Ал на њега већ се диже
И магарских зоља рој.
Он се смешка на све стране,
И попушта кобајаги,
И Србима руку стиска —
(Што ћу с мачком, боже благи!)
И већ неким лаковерним
Приснева се компромис.
Тиса преде, он се нада —
(Пис, мачко, шшц!)

— м.

Шетња по Новом Саду.

CLXXVI.

Чим се заврше месојеђе, те прођу балови и чивутске „Беседе“, на којима Срби суделују, и чим се укаже прва лапта и последња форинта у џепу, одмах настаје пролеће и сезона — вашара. И ако су „вашари“ у календарима последња ствар, ипак они узимају у животу нашем важно место, јер да није вашара не би било ни корита, да није корита не би било чистих кошуља, а да није чистих кошуља, онда би београдски штучери, што су у Паризу школе учили, носили прљаве, кад би пак они носили прљаве кошуље, не би могли доспети у високе кругове, а да они не доспевају у високе кругове, онда не би никад могли постати министрима, да они пак не постају министри, онда би се за министре у Србији морали узимати аустријски каплари и Грочански воденичари; кад би пак у Србији министровали каплари и воденичари, то би довело земљу у врло деператно стање, у стање, у ком не би нико пропевао, у ком би све ишло

наопачке, без реда и напретка, једном речи, онда би се Србија налазила у таквом стању, у каквом је — данас!

А узмите само како би то рђаво било, кад би се Србија налазила у таквом стању, у каквом је данас! Онда би министри жарили и палили по својој вољи: вешали би интелигентне људе, који би се усудили бити другога мишљења него што су они; протеривали би учитеље ни криве ни дужне; гонили би науке и просвету; одузимали би помоћ државну „Српском ученом друштву“; држали би шпијуне и најмљене новинаре; бацали би устав под кисели купус; угушивали слободу речи и висма; задуживали би земљу на сто година унапред; пујдали би своје сејмене да пуцају на невине грађане и т. д., једном речи, радили би све, што — данас раде!

А кад би се Србија у том стању налазила, у ком се данас налази, и кад би министри радили, што данас раде, то би онда заиста врло жалосно било, и с тога имамо сматрати вашар као врло важну ствар и управо као спасење наше.

Вашари су врло чудновата ствар. Они се јако разликују од многих других ствари, као н. пр.:

Вашари се разликују од државне касе по томе, што на вашару има свашта, а у државној каси нема ништа.

Вашари се разликују од угарског сабора по томе, што се на вашару ћушају паори, а на угарском сабору се ћушају господа.

Вашари се разликују од вршачке неслоге, јер вашари имају и свога краја, а вршачкој неслози нема краја.

Вашари се разликују и од новосадског санитетског одбора, јер се вашари редовно држе, а седнице санитетског одбора не држе се никад.

Вашари се разликују својим пазаром и од српских листова, јер на вашару се све пазари за готове новце, а српски листови се узимају на вересију.

Вашари се разликују и од српског народног позоришта, јер вашари се не држе пре времена за љубав чивутског бала, а преставе срп. народног позоришта држе се због чивутског весеља раније него што треба.

Вашари се разликују и од новосадске пијаце, јер на вашару се не просипају цеђ и помије по путу, а на новосадској пијаци се просипа и олуком цури цеђ и друга нечистоћа на улицу.

С тога ће сваки моћи разликовати вашар од државне касе, угарског сабора, санитетског одбора и т. д., напротив пак вашар ћемо тешко разликовати моћи од изборског кретања у Цегледу, од гоњења Чивута у Зала-Егерсегу и од заплета Бечејских општинских рачуна.

На вашару је најзнатнији и најважнији еспап медени колачи и циганска корита. Медене колаче купују највише девојкама, а корита женама, и то је управо илустрација свакидашњег живота и читава приповетка о томе, како бива у свету: Док су девојке купују им њихови љубазници медене колаче, да се сладе; а чим постану жене, а оне добију од слачајшег свог корито, да раде, да перу. Тако је то.

ПОДЛИСТАК

Јоцика и Мицика.

Чудесно прикљученије у три чина.

I. Декламација.

Јоцику ваља многи већ познајете. Т. ј. ви га познајете из виђења само, — али не познајете његове врлине, а баш то је оно главно.

Једна од највећих његових врлина бијаше та, да је био страшно — уображен! Имао вам је — ех, не црва, шта више ни ларву, већ баш самог бумбара у глави.

Иначе, као што већ знате имао је лубању а ша што рек'о Вла', те је бумбар имао маха т. ј. летити (ух, само да ми неје сметала та реч „летити“ ја бих све ово, као што сте могли већ приметити, написао у стихових, — е, ал' шта ћемо!)

Он, т. ј. не писмо „о“, већ он т. ј. Јоцика био се заљубио у Мицику, исочетка болесно, ех, ал' после богме и смртно сасвим.

Него имао се Јоцика у што и заглелати! Мицика вам је била лепа, по Јоцициним речима била је лепша него рестован кромпир: јер треба да знате да је Јоцика најболео јести рестована кромпира, а једном је јавно рекао у друштву да тако воли Мицику да би је појео, — а то је баш рекао пре него што ће сести за сто да руча ре-

стована кромпира. Дакле жртвовано би онда био и њега јер наравно не би могао више ништа јести, Мицика је знате онако позамашна.

Мицика је била иначе ваљано девојче и од ваљаних родитеља.

Могло се као приметити да и Мицика баш не мрзи Јоцику, ал' бадава је то што се то дало приметити кад он није у том на чисто био.

Елем, Јоцика намисли тој неизвесности крај да учини, а згода је ту. Баш се спремао беседа у И—у. Јоцици зврцну бумбар да је он велики декламатор. Он се дакле пријави „Приређујем“ одбору са жељом да је рад декламовати.

Одбор му не одби понуде.

Ко је био сретнији од Јоцике!

К'о вели сад ће му се дати прилика да својим дарованијем пљени срце њено. А зацело је држао да ће занети сву публику, а с публиком наравно и Мицику, која ће такођер бити у публици.

Ала ће то бити радост кад му срце, које му је доле усуђивала се кратити, буде морала за његово у замену вратити!

И дође дан беседе.

Силян се свет искупио. Дошла је и Мицика.

По програму отворена је беседа песмом, а за песмом долазила је декламација. Даклем декламација!

Уједанпут се зачу: „пет! пет!“

У кориту се перу не само кошуље и кецеље, него и салвети и чаршави, али где би се могао опрати Илкин салвет и Книћанкин чаршав таквога корита још нема нити га је у стању издубити ни најматорији Цига деветнаестог века! Та прљотина прећи ће и у двадесети век, кад ће се Грочанска воденица увелико већ подавити, капларски штап поломити и неке министарске наредбе мољци увелико већ извести!

Аб.

У Ш Т И П Ц И .

△ Тај шварцкинтлер Кумберланд и ти Бечејски општински рачуни, нешто ми не изгледају чисти.

* * *

□ Многи се чуде зашто се конференција српских првака држи у Будапешти. Но то је с тога, што је као што и сами кажемо, Нови Сад помађарен.

* * *

+ И ми смо ти чудни људи! Наше новине викају на Стасића да је неспособан, кад је оно постао министром финансије, а сад честитамо себи, што је он постао гувернером „Гародне банке“! — Тако је кад се мњења ваде из разних других списка. Проклете маказе!

* * *

= Руси су бар добили Мерву, а ми Срби баш ни мрву!

* * *

⊗ Боже мој, да л' у књизи „Брачна прави-

И Јоцика се указа.

„Пст, пст!“ Зачу се и опет, и нема тишина овлада.

„Е, Јоцика, сад ил' никад“, рекао је наш декламатор себи, па се поклови публици.

„Груда земље. од Љ. Ненадовића“ — возгласи Јоцика.

У тај пар погледа у Мицику, па опази да и она у њега гледи. То га тако збуни да је заборавио шта је рекао, па рече и опет: „Груда земље“!

Поћути мало поћути, па повуче за крајеве од пруслука, протаре рукавицу о рукавицу, па ће тек и опет рећи:

„Груда земље!“ — — — —

„Да, груда земље!“ „Мм, м, Груда земље! Груда Гру Груда — бадава не иде! Знате немогу да се сетим само како се та песма оно почиње!“

„Даклем: Груда земље!“

У тај пар публика прсну сва у смех, с публиком наравно и Мицика; а наш вам Јоцика тек онда дође себи сасвим на видећи како се — наипаче пред Мициком — грдно осрамотио, побеже као оно златан голуб.

„А, не декламујем ја више!“ рећи ће Јоцика јурећи кући кроз улицу, — „тако се ја осрамотити! ух, ух, ух!“

„Ех, тако је то кад човек неје при себи“ рекао је онда први пут сам себи (ето видите и опет слично. А, само да није било оне речи „летити“ све би ово било написано у стихови!). . .

ла“ има и то правило, да не ваља красти из туђих књига?

* * *

⊙ Једном болеснику, који не може да спава, препоручују доктори да иде у позориште, кад се представља комад „Постењаци“.

* * *

☼ Због српског концерта, што ће бити у идућу суботу, чујем да Чивути — реванша ради — одлажу свој шабес на идући дан.

* * *

⊖ Неки филолог доказује, да реч „анархист“ долази од „антихрист“.

* * *

* Сад кад су прошле месојеђе и маскнбалови, започело се и скидање маске неким књижевним лововима. Само напрел!

* * *

⊕ Новосадске бостанџије не могу да се начуде министру Тиси, што он тако рано хоће да обере бостан.

* * *

⊖ Закупници новосадске парне илице ваљало би да изјаве „јавну захвалност“ зидарима новосадског позоришног здања.

* * *

+ „Видело“ доноси у 29. бр. на другој страни прештампан чланак „Весели дани“, а доле под линијом „Жалосни дани“. „Весели дани“ штампани су ситним насловом и словима, а „Жалосни дани“ врло крупним насловом и словима. — Дакле

II. Ирош.

После тог малера није смео сиром Јоцика месец дана тако рећи ни на улици изаћи, а камоли прошетати се поред мицикиног прозора. Говорио је да му неје плате на коју је као општински писар рачунао, да ни у писарницу своју не би ишао.

Ал' мало по мало, па и његово чудо оде у лоно госпође заборавности, додуше не за три дана, ал' тек ипак оде.

И Јоцика се окуражи, па већ поче и Мицику да тражи (е гле! и опет стих! О, о, о, — само да неје оне једине речи било!)

Али сад му је онај бумбар његов нешто друго звучно. Увртио он себи да ће он Мицику својом лепотом очарати, кад већ није могао својим глумачким даром.

И у једанпут постаде наш Јоцика највећи ирош у И—у. Без црних хаљина, без рукавица и штапића ни у шталу ући.

Тако је протекло неколико месеци. Јоцика се приметно приближио Мицици. То се види из тога што јој је једанпут правио серенаду, па неје ничим био поливен! А једанпут, баш кад је први пут прошао поред ње у лакотаним ципелама, — и насмејала се малко! Даклем је одбар знак.

Дође и св. Илија.

Тога дана бијаше у Г. нека свечаност, која ће се свршити игранком. Јоцика је био и — да се чисто српски изразим — тенџер. Умео је као што се сам више пута хвалио и четворке „шавжирати.“

(Свршиће се.)

види се, који су дани под садањом владавином
крупнији и јачи!

* * *

△ „Нов. Београдски Дневник“ се фали, да он „ствара српску читајућу публику“, јер има 1500 претплатника у Београду. Ако је по томе судити, онда су српску читајућу публику већ пре њега створила дела г. Димитрија Чобића, јер она су имала преко 2000 претплатника!

* * *

* Кад су мађарски прваци и књижевници лане долазили у Нови Сад, Панчево и т. д. ми смо их свуда сјајно дочекивали и поздрављали; сад наши прваци и књижевници иду у Будапешту на конференцију, па ћемо и ми за који дан чути о дочеку: — „поздравили су их“!

* * *

Д Један ђак у гимназији, приповедајући о Тезеју, хтеде рећи да је Тезеј добио Аријаднино клупче, но се забуни, застаде и најпосле рече: Тезеј је добио биланцију Бечејских општинских рачуна.

Аб.

Проба пера.

VI

Сваком своје.

Јевреј здраво воли новац —

Sapienter sat,

А Јевреј је човек, даклем

Он је нама брат.

Ако тражиш од њег' новца

Он ће ти га дат' —

Ал он новац страшно воли

И то ваља знат',

Грехота је даклем њега

С новцем растављат'.

Узајмити од Јевреја,

То је десперат.

VIII.

Зашто — зато.

Питате ме, зашто ли ме мучи

Нека туга дјерна?

Заклела ми с' невина Драгојла

Бити увек верна.

Од тог доба пун сам туге,

Сумње, чемера:

Од куд знаде та невиност

Шта је невера.

IX.

Шлеп и џеп.

Што год дужи женин шлеп,

Све празнији мужев џеп.

Шлеп, шлеп, шлеп —

Џеп, џеп, џеп.

Комедија с трагедијом

Има савез леп.

Омар.

Ђира. Шта велиш о конференцији српских првака у Пешти?

Спира. Ту је тешко што у напред велити; али има се доиста шта желити.

Ђира. Па на пример, као шта би ти желио?

Спира. Ја би желио да „наши прваци“ измисле нов барут којим

би се разпрштало трвење, немар и неспоразум наш. Тиме би ја за сада подпуно задовољан био. Али тај би се барут тако морао опробати, је ли ваљан.

Ђира. А како би се то могло опробати.

Спира. Ако је кадар да опрљи недостојну браду нашег несрећног наметника, — онда је ваљан. Ако ни то не може, онда ће се видети да је то само пештанска прашина, а никакво хемично једињење.

Ђира. Ја би још мало говорио о нашим првацима* у Пешти.

Спира. Немој, Ђиро. Сад прваци говоре, и то о важној ствари. А кад они говоре, ми треба да ћутимо. Али, ако не буду говорили прваци како треба, онда тек долази ред да рекну коју и другаци, и трећаци и ми — деветаци.

Обавештај.

Миша. Молим те Глишо још и на ово питање да ми одговориш. Зашто је Генерал Н. онако славно успео сада с војском у побуњеним крајевима а онако срамно прошао на Јавору?

Глиша. Евала овде ти могу дати баш позитиван одговор ту ми нетреба да провидим шта ће бити у будућности. Није на Јавору напредовао зато, што је оно била борба противу Турака и за независност и слободу српства и што је војска у тој борби примала само половину плате; а борба у побуњеним крајевима водила се противу рођене браће за одржање династије и војска добијала дуплу плату. Е то је било узрок, разлика у награди војске на разлика и у резултату.

Миша. Хвала ти на умесном одговору.

Ц.

Добар ловац.

Један иначе по рифету трговац — радо је ишао у лов, то цела Ада зна, али да је радо и лагао, и то су сви знали. Једаред приповеда он како је видио силесију дивизи патака у крај Тисе. Шта ћу вели како ћу, рад сам да једним „шусом“ гомилу свалим — досетим се, нанишаним, опалим, па брзо повучем пушку уздуж како су патке стајале. То браћо да сте видели шта је ту на гомили остало, не би се ни на једна кола натоварити могло. Па шта си бога ти радио с њима запита га један. Та шта сам радио; побирам неколико, ко је су биле младе од четир месеца и шест дана, а оне друге побацам у Тису, бар нек се наједу швабе, кад до Хацфелда доплове водом. Добро ти знаш „Ману“, примети један, и разиђу се церакајући се. Ђ.

Бука. Држиш ли ти вршачки локални лист „Српство“?

Шука. А што ћу да га држим, кад други већи листови прештампавају из њега на врат на нос, те читам у њима!

Бука. Кажи ми мени где је у Н. најбоље пиво?

Шука. Тамо, куд иду господа пензионирци.

Бука. А где је најбоље пиво?

Шука. Куд иду магистратлије.

Бука. А где се млати слама?

Шука. У великој кавани код великог стола при црној кави.

Бука. Шта, зар ти и „Огласе“ читаш у новинама?

Шука. Иначе не читам, но овај се и мене тиче.

Бука. А шта је то, бога ти?

Шука. Читам оглас, да ће бити пред вече нека чивутска лицитација овде код нас.

Бука. Па откуд се то тебе тиче?

Шука. Та ја сам знаш претплатник срп. народног позоришта, пак морам данас раније ручати, јер сам уверен да ће се представа одмах после ручка почети, да би могао ко има густа стићи благовремено на лицитацају, да се не замери Чивутима.

П у с л и ц е

Ако се у Пешти на српској конференцији буде држала минуендо лицитација, т. ј. који ће више попустити, онда су само „наши прваци“ били у Пешти, али наше праведне жеље разблудиле су се попустињи.

Онима који жеље на сваки начин да остану владини људи, напомињемо само то, да Тиса није са Богом направио контракт, колико ће његова влада трајати. Тога контракта нема, — али има кандидата, који ће ваљда бити мало увиђавнији од Тисе.

У ердевичком срезу још нису на чисто кога да бирају за сабор у Загреб. Но пошто се ни једном кандидату не зна будућност, ми би били тога мишљења да се бира онај, који бар има лепу прошлост.

Кажу да је г. Спасић човек од карактера, — а у виделовачком колу нашао се не зна ни сам како. Ако је тако, онда честитамо и народној банци и њему. Народној банци, јер ју је спасао од Чеде, а њему што се најлепша прилика дала да се извуче из Виделовачкога глиба, — јер гувернер банчин не сме бити никоје партије.

Има и неправде на свету (особито у Србији). Комесари мађарске владе, који су негда гушили сваки покрет српске свести у нама, гледе кроз празну дугметну рупицу свога капута, како се адлатусима њиховим придева колајна светога Саве (Ако се ти комесари не декорирају због зазора од „Стармалог“, ми свечано изјављујемо, да немамо ништа против тога ако се једнаке заслуге једнаким наградама наплате. — А што се тиче срамоте, ту кад се већ једном пређе граница: мање или више не чини велику разлику).

Ко што сеје (ма и неотице) тај то мора и да жње. „Српски лист“ задарски дочекао је већ таку жетву; ено му „Видело“ прештампава чланке, који су о Србији писани.

Што „Турски Марод“ брани и тапше босанске језуите а кори и каља митрополита Косанића, то је само за то, да се зна е је Анђелић „најправославнији митроносац“, а „Туркос“ његов лајб —, та да: лајб-журнал.

На министарској столици просвете, на којој је седео негда Стојан Новаковић налази се сада једно велико замршено клупче, од кога је и сам Стојан побегао, — па ни Абердар ни Владан (ма да су иначе јунаци): не смеју да се том клупчету примакну.

Шта би Тиса желео

да се на конференцији српској у Будапешти реши.

Конференција српских првака у Будапешти решава једногласно, као што сљедује:

1. Осим Тисе другога бога нема, а „Пестер Лојд“ је његов пророк.

2. „Шест дни дјелај“, а што си за тих шест дана зарадио и заслужио, то подај на порез и на Чапгове.

3. Срба нема, не само у Угарској, него и иначе нигде у свету, а оно што неки зову Србима, то су „Пешти наповљеви“ вад-раци, који су се сад припитомили и постали мађарске слуге, јер досадање слуге мађарских магната отпуштају се из службе због Шпангиног некоректног владања.

4. Они чланови народа такозваног српског, који се не слажу с Тисиним намерама, селе се својевољно у Америку.

5. За посланике на мађарски сабор бираће се сами Тисини штифлуцери.

6. Све фондове српске има г. Герман својеручно однети у Будапешту и предати мађарском министру финансије, да се употребе на искоренење корених Срба.

7. Срби су криви што су живи и с тога се морају због те своје кривице казнити тиме, што ће морати и даље читати по новинама дужеле и дефраудације мађарске госпде.

8. Српски листови имају се од сада штампати на мађарском језику.

9. Српску одојчад смеју од сада само мађарске дојкиње из Темерина дојити. (Ово је већ у велико у обичају код Срба).

10. Програм на српским „Беседама“ и програм Бечкеречки има се садржавати из самога Чардаша.

Кад ове постулате српски народ усвоји, онда се може и сме надати, да ће стећи Тисине симпатије и да ће се Тиса понизити да призна: *Még is hun-czut a rász!*

Аб.

Неба ла да.

Није била зора рујна
Мајским дахом задахнута;
Није било цветна врта,
Ни клупице украј пута.

Нико није дошо амо
Да мирише цвеће мило, —
Па ни момче, ни девојче
(Што би тако лепо било).

Није било што се иште
Да заигра срце живо,
Није било брсна луга,
Где би славуј прижељкиво.

Нико није довириво
Како дркћу груди двоје;
Нико није прислушкиво:
„Ја те љубим, злато моје!“

Ником није на ум пало
Да у срећу пелен сади,
Нит' се нашло злобних душа
Да раставе двоје млади.

Ниче лице није свело,
Ниче око суза лило, —
— Јер се није ништ почело,
Јербо није ништа било.

(Ако буде тако што год,
Романтиком провејано,
Не брин'те се добри људи,
Неће остат' неспевано)

(По „Fl. Bl.“)

— Ћ.

Чудо од јегуља.

Неки сељак дође у варош, завири у гостионицу, где је баш кувар стругао јегуље за ручак. Јегуље су

се још праћакале, — јер нису ни биле умртвљене. Сељак мете прст на чело и рече: „Што јесте јесте од свију животиња, које сам ја видео, јегуље најдуже живе после смрти“.

Десило се у полицији.

У Четвртак.

Полицај. Ти за цело познајеш овај сат, јер се нашао у твоме сандуку.

Оптужени. Ја га не познајем.

Полицај. Шта?! не познајеш га. Алов у бовару.

(У Петак).

Полицај. Познајешли ти овај сат?

Оптужени. Познајем.

Полицај. Даклем признаје. Затворите га.

Оптужени. Али молим покорно, морам га познавати, кад сте ми га јуче показивали.

Неки млад господичић пратио у вече неку госпођицу, па, не знајући како да отпочне говор, рече: „Ала, госпођице, шта мислите, колико има звезда на небу? — То бога-ми, не знам, одговори госпођица, али кажите ви мени, колико има луда на овом свету?“

— о—ћ.

Нека госпа, која није имала предњих зуба, пецкала је и заједала у друштву неког господина, коме је глава била ћелава и бароком покривена. „Чудо ми је“, рече нај-после стари господин, „да ваши зуби тако уједају, ма-да их немате бог-зна кол'ко.“ „А мени је опет чудно, да је овде тако видно, ма-да сте месец облаком превукли.“

— о—ћ.

„Катице душо“, рећи ће господар Паја својој женици. „хајде, да идемо вечерас у позориште.“ — „Шта ће се представљати?“ упита га госпа. — „Што обоје одавно нисмо видели — кућевни мир.“

— о—ћ.

Неки војник донео писмо на пошту али без адресе. „Па коме ће се предати ово писмо,“ упита га поштар. „Зар то сваки магарац мора знати,“ рече и оде.

— о—ћ.

Ујак: Сирота мајка — бог да јој душу прости — сад се смирила за увек. А кад је умрла?

Нећака: Представите само тај случај; умрла је истога дана само $\frac{1}{4}$ сата пре него што се родила.

— о—ћ.

А. Драги пријатељу! зашто ти у свом женидбеном огласу и то мећеш, да си био и једногодишњи својевољац? То бар нема никаква посла са женидбом!

В. Нема да! Женски свет онда олмах зна, да сам се научио на команду.

— о—ћ.

Трговац са хаљинама. Слуга понизан, г. докторе! Од сутра смо комшије. Моја ће радња бити баш под вашим сиратом.

Адвокат Дерић. Е, па мило ми је. Држим, да ће вам добро ићи.

Трговац са хаљинама. Та ја ту, господине, поглавито на вас рачунам, јер док ја доле муштерију оденем, ви је можете горе свући. — о—ћ.

Како је бистар.

Један чивутић беше више година војник, кад је књи дошао виде да је за храброст у неком рату — заслужио Крст. Стари родитељи му забране — да више не каже крст, но медалија. После кратког времена заболе чиву, питаше га: Па шта те боле? овај одговори „Јај meine „Medalie“, ови зачуђено, како би то било, да Медалија боли; онда им овај рече Крест — крста.

Ј. Ц.

Ради разјашњења.

Ових дана добили смо ово писмо:

„Велештовани госп. уредниче!

У 5 броју „Стармалог“ за год. 1884. изишао је резултат, о гласању која хумореска добија награду.

Другу награду добила је хум. „Под прозором“ Милана Савића, која је добила 6 гласова, и у Стармаломе пише да је она после прве „Мајсторија козе пасе“ највише гласова добила т. ј. 6. Но то је погрешно, пошто хумореска Порфирија из П. У мамурлуку 33 бр. Ст. има 5 гласова, који изрично веле да су за ту хумореску, а 2 гласа још веле да гласају за „Порфирија“ дакле то је опет за исту хумореску и по томе, та хум. има 7 гласова, дакле један глас више него хум. „Под прозором.“

Дам. Прерадовић и Св. Костић из Годубинаца то су та два гласа, која не кажу изрично да гласају за хум. „У мамурлуку“ него подпис исте т. ј. Порфирије, но пошто и под хум. „Киселе паприке“ у 32 бр. Ст. 1883 стоји исти подпис и пошто је те две хумореске један писац т. ј. ја писао то су они гласали за те обе хумореске, кад су дали свој глас мени.

Даклем хум. У мамурлуку свакојако има 1 глас више него хум. „Под прозором.“

С одличним поштовањем

Порфирије из П.

На то писмо одговарамо јавно. Ми смо најтачније исписали и штампали како је ко гласао. У рачун смо узимати могли само оне гласове, који су јасно казали за коју хумореску гласају, који су навели наслов хумореске к којој награду досуђују. А као што писац писма и сам признаје, за „Под прозором“ гласали су шесторица, а за „У мамурлуку“ изрично су гласали само петорица. Двојица јесу гласали за „Порфирије“, али ми не смедосмо погађати шта то значи, а хумореске под насловом „Порфирије“ није било; као год што се овде није ни гласало о чијој личности, него о хуморесци. Да је ко гласао за Милана Савића, ни тај глас не би био уважен. Ми смо дакле са свим коректно поступали, кад смо другу награду послали писцу хумореске „Под прозором“. А да г. Порфирију не буде жао, јавићемо му још и то да смо после завршеног гласања добили још неколико гласова, од којих су двојица гласали за хумореску „Под прозором“, а ни један за „У мамурлуку.“

Уредништво

Одговори уредништва.

Исијот. Од овога би могла бити врло лепа хумореска, кад би је какав вешт књижевник у своје руке узео, па изборивши — све, што друго написао.

Каламбура. Добра је воља ту; и труд је положен, само није довољним успехом крунисан. Али овај одговор нека вас не застраши. Ви сте још млад, а изглед је ту да ће временом (можда скоро) боље ићи.

Т. у С. Са песмом не знамо како ће бити, али оно неколико бележака за рубрику „Досетке и наивности из дечијег света“ врло радо примисмо и молимо да нам и више пошљете, ако још што тако упецате.

Трајилу. Кад ви не примате одговорност на се, ми још мање можемо, који с друге стране о томе ништа нисмо чули.

Ш. у Винковци. Небратска понашања појединих људи не смемо штетити, т. ј. ако је ствар така да треба на јавност да изађе а о томе задржавамо себи право пресуде, Али уопште бачене фразе, које се не обзиру на то да Србима и Хрватима међусобне слоге треба као коре хлеба — томе нема места у „Стармалом.“ Па ни онако што као што сте фино и замотано рекли у петој строфи ваше песме ни то нећемо примати све дојде, догод — догод — али то „догод“ да бог да да више никад не дође.

Новије књиге и листови.

које уредништво прима у замену.

Зелен зрак приповетка Жила Верна превео Миленко Сандић. Београд 1884. парна штампарија задруге штампарских раденика. Накладом књижаре В. Валожича.

Позив на Претплату.

„Српски Лист“ улази у пету годину. За ове четири године наша читалачка публика добро нас је познала. Са свију страна и из свију крајева нашега српства ми сме толико одобравања и охрабрења примили, да с поуздањем можемо ступити у нову годину. „Српски Лист“ добро је познат. Није нам ради тога потребито излазити обећањима или разјашњењима нашег програма. Све за српство.

Овијем позивљемо наше претплатнике, да што прије понове претплату за годину 1884. Неможемо дакле без претплате лист ником слати. Точна и обилата претплата једини је увјет живота овога листа.

Нашијем пријатељима и овај пут препоручујемо, да се заузму.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ

НА ЛИСТ

„ФРУШКА ГОРА.“

Ево је наступила већ шеста година како наш лист „Фрушка Гора“ разноси по свету и тумачи верно све тежње и осећаје нашега народа у овим крајевима.

У течају ове године и ако се околности на боље не окрену, излазиће „Фрушка Гора“ само двапут месечно т. ј. 1. и 15. дана сваког месеца.

За то време бележи ћемо све важније догађаје на политичном обзорју. За то време бележи ћемо све важније догађаје, који народ наш интересују. За то време скупља ћемо и сабирати материјал и научни и забавни, да наши п. н. читаоци у овом повременом часопису осим сувопарне политике и угодне душевне хране и сваком човеку добродошле забаве наћи могу.

Ко наш лист држао буде имаће кратак преглед свих важнијих догађаја од изласка последњег, до изласка новог броја листа, — а сам лист биће од ванредне користи оних,

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

који у њему своје објаве и разне огласе уврштавали буду, јер ће на јавним местима пуни 14. дана изложен бити.

Цена је листу годишње, заједно са поштарином или доставом у кућу само 2 фор. и 50 нов. а за иноземство 3 фор. а. в. дакле тако незнатна, да га и најпромашнији ста- леж држати, — а из њега све оно што се у великим свет- ским листовима од важности налази — у кратко саставље- но наћи може.

Са избором на ту незнатну цену уветује се полгодиш- ња преплата од 1 фор 25. а однос о за иноземство, од 1 фор. 50 новч. а новци се шаљу у течају тог полгодија, кад је г. г. предлатницима згодније — свакако пак у течају те- кућег годоља путем поштанске дозначнице.

Г. г. дописници добијају лист бесплатно.

Све ствари управљају се поштом на уредништво „Фруш- ке горе“

У Митровици 3. (15.) феб. 1884.

УРЕДНИШТВО

„ФРУШКЕ ГОРЕ.“

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР

за 1884.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ
У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

За кратко време изаћи ће из штампарије А. Пајеви- ћа у Новоме Саду књига под насловом:

УСТАНАК У БОСНИ

од 1875. до 1878. год.

ГРАЂА ЗА НОВИЈУ СРПСКУ ИСТОРИЈУ РАТА ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ.

Садржај: Предговор. Приступ. I. Почетак устанка у Босни. II. Дипломација и херцеговачко-босанско питање. III. Устаничка чета на Брезовачи. IV. Босански бегунци. V. Радња јужно-босанског устанка. 1. Војевање с Турци- ма под Голубом Бабићем до доласка Деспотовићева. 2. Војевање с Турцима под командом Милете Деспотовића. 3. Војевање с Турцима после погибије на Црним потоцима.

Књига ће изнети 15 штампаних табака вел. осмине, а цена јој је 1 фор. 30 или 3 динара. Претплату примају у Аустроугарској књијарница браће Јовановића у Панче- ву и књијарница Луке Јоцића и др. у Новоме Саду. Из Србије шаље се претплата књијарници Велимира Вало- жића у Београду.

Доцније ће бити дућанска цена 1 ф. 50 или 3¹/₂ динара.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ.

Претплаћује се до Благовести (25. марта) о. г. После тога рока биће књига скупља.

Умољавају се сл. уредништва српских листова, да изволе прештампати овај претплатни позив.

ОГЛАСИ.

Слободан сам пошт. публици до знања ставити, да сам своју помодну галантеријску и белог еспапа трговину са пролетњом робом потпуно снабдео.

Нарочито препоручујем велики избор сунцобрана, Лепеза, Чарапа, Вулова у бојама и т. д. Особито обраћам пажњу поштов. публике на моје велико сто- вариште готових

ЖЕНСКИХ МАНТЛЕТА И ОГРТАЧА ЗА КИШУ

по најновијој фазони просто и богато израђених, све послугом солидном а ценом најнижом утврђеном. —

Препоручујући своју трговину пошт. публици остајем на услузи

Стева Димитријевић

трговац „Код златне Кугле“ главна улица
у Новоме Саду

1—6

КАСЕ

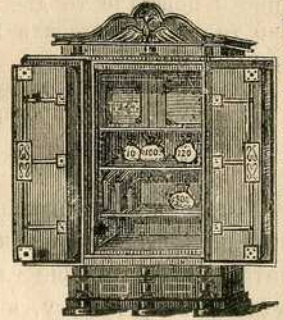
по најновијој американ- ској системи

сигурне од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

4—33